

פחד דוד

עלון שבועי בעניי פרשת שבוע

אשדוד: רח' האדמו"ר מבעלזא 43 טל. 8566233-08 פקס. 8521527-08
ירושלים: רח' בית וגן 8 טל. 6433605-02 פקס. 6433570-02

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומושה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורינו ורבינו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלוב"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי חיים פינטו זיע"א

עלון מס' 624

משכיל לדוד

פרשת וארתחנן

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבינו דוד חנניה פינטו שליט"א

אל תאמר מחר פן יהיה מאוחר

"ואהבת את ה' א-להיך בכל לבבך ובכל נפשך" (דברים ו' ה')

אמרו חכמינו ז"ל (אבות דרבי נתן ב' ו') שרבי עקיבא החל ללמוד תורה רק בהיותו בגיל ארבעים שנה. ובטוחני שמאז במשך כל ימי חייו היה בוכה על אובדן השנים הללו שהיו ללא תורה, וזאת, על אף שהיה אנוס. וראיה לדבר, כי הנה אמרו חז"ל (ברכות סא:): בשעה שהוציאוהו להריגה והיו סורקים את בשרו במסרקות של ברזל, ראוהו תלמידיו שהוא קורא קריאת שמע ומיחד יחודים. אמרו לו רבנו, עד כאן? אמר להם, כל ימי חיי הייתי מצטער על פסוק זה "בכל נפשך", אפילו נוטל את נשמתך, אמרת מתי יבא פסוק זה לידי ואקיימנו, ועכשיו שבא לידי לא אקיימנו, ע"כ לשון הגמרא.

ולכאורה צריך להבין מהו הלשון "כל ימי הייתי מצטער". הרי רבי עקיבא החל ללמוד תורה רק בגיל ארבעים שנה, ובודאי שעד גיל ארבעים לא הצטער על פסוק זה, כי עדיין לא הבין את משמעותו. אם כן מהו הלשון "כל ימי"? אלא, הוא אשר אמרנו, שרבי עקיבא מאז שנעשה לאיש והבין את מעלת התורה, מאז תמיד היה מצטער בצער עמוק על אובדן אותם שנים יקרות בימי צעירותו שהלכו להם מבלי תורה, וכשסרקו את בשרו ונצטער, נצטער גם על אותם שנים, נמצא שכל ימיו היה בצער על חיסרון התורה שהפסיד באותם השנים.

לכן אסור לו לאדם להיות אדיש לרוחניותו, ולומר, החיים עוד לפני, יש לי עדיין זמן. אלא צריך לחטוף מצוות מכל הבא ליד, וכמו שאמרו חז"ל (עירובין נד.): האי עלמא כבי הילולא דמיא, חטוף ואכול. כל מצוה הנקראת בדרך חטוף אותה ותקיימנה מיד, פן יהיה מאוחר ותחמיצנה. כדוגמת אהרן הכהן שאמרו חז"ל (רש"י במדבר ת. ב) בשעה שראה את הקרבת הנשיאים, והוא אינו משתתף עימהם, חלשה דעתו, והקב"ה פייסו. ולכאורה נתבונן ונשאל וכי חסר לו לאהרן הכהן מצוות לקיים, יום ולילה עוסק הוא בהקרבת קרבנות בבית המקדש, ואף זוכה להיכנס לפני ולפנים אל קודש הקודשים. אם כן מה בכך אם אינו משתתף באיזו הקרבה שהיא, מה כל כך בושר לו הדבר, עד כי חלשה דעתו? והתשובה היא, כי אדם שאוהב דבר אין אצלו גבולות, ואין לו מעצורים תמיד הוא משתוקק ורוצה עוד ועוד, ואינו מסתפק במה שיש בידו. לכן היה אהרן רזין ונשכר, לזכות בעוד מצוה שהיא. וכמו שאמרו חז"ל (מכילתא, שמוות יב) מצוה הבאה לידי אל תחמיצנה, עשה אותה במהירות ובזריזות, כי יתכן שאח"כ לא יעלה בידך לקיימה ואז החמצת הזדמנות חשובה.

בא אלי יהודי הנמצא בשנת פטירת אמו, שאלתי אותו מה קיבלת על עצמך לעילוי נשמתה? האם יש תזווה כל שהיא ברוחניות, אך הוא נאלם דומיה. נתתי לו עצה ואמרתי, קבע עיתים לתורה! אמר לי, איני יכול לקבל זאת. טענתי

לעומתו, הרי זו אמה שלך, עשה משהו למענה, אולי תקבל על עצמך רבע שעה ביום?! אולם גם לזה לא התרצה. אמרת לו קבע רבע שעה בחודש. לא תאמינו, אבל גם לזה לא התרצה. ראו לאיזה טימטום הלב יכול אדם להגיע, ובאמת שיתכן שאי פעם יחשוב על עתידו ויתחרט, אבל אז כבר יהיה מאוחר, כי צריך לבכות ולדאוג על העתיד עכשיו, תיכף ומיד, וכאותו פתגם שאומר, אל תאמר מחר פן יהיה מאוחר.

וזה מוסר השכל לכל אחד מאיתנו לא להיות אדישים ורק לאחר זמן כשכבר מאוחר להיזכר ולהתחיל לפעול כי אז כבר יהיה מאוחר מדי.

ודברים אלו אמורים לכל אחד ואחד מאיתנו, וגם לבני התורה. בודאי שלכל אחד יש קרובי משפחה הרחוקים מדרך התורה, ובכוחם לדבר על ליבם ולנסות להחזירם בתשובה, ויתכן שהדברים ישפיעו לטובה, להחזירם למוטב, אולם אם הם התעצלו מלנסות, ולדבר אליהם. הנה כשיבא מלך משיח כולם יקומו לתחית המתים, מלבד אותם קרובים שלא זכו לחזור בתשובה, ואז יעמדו אותם בני תורה ויתחילו לבכות, ויכו כף אל כף ויאמרו, חבל שלא זרזנו את עצמנו לנסות להחזירם למוטב. אולם הקב"ה יענה לעומתם, עכשיו אתם בוכים! עכשיו אתם מצטערים עליהם?! היה לכם לדאוג את דאגתם עוד קודם לכן, עכשיו כבר מאוחר מדי. ומה יענו אותם בני התורה, אוי לאותה בושא ואוי לאותה כלימה. ובודאי שזוהי תביעה קשה.

זכורני בצעירותי בהרבה מקומות היתה שממה רוחנית נוראה בליאון, בפריז, במקסיקו, ובעוד ארצות. והנה כיום ברוך ה' במקומות אלו התורה פורחת ומשגשגת, לשם ולתהילה. ובאמת שיגתי בעשר אצבעותי במסירות נפש עצומה, ובסייעתא דשמיא גדולה כדי להגיע עד הלום. הרבה כוחות נפש הייתי צריך כדי לעמוד נגד כל האויבים והמשטנים שקמו לנגדי, אבל לא התיאשתי, ובחסידי שמים יגתי ומצאתי תוצאות רוחניות ברוכות לרוב.

נתאר לעצמינו, לו ח"ו הייתי מרים ידיים ומתייאש מפעילות כבירה זו, בודאי שלאחר מאה ועשרים שנה היה מראה לי הקב"ה, מה היה בכוחי לעשות ולבנות, והיה בא אלי בטענה חמורה, מדוע לא הפרחת את השממה הרוחנית, ראה איזה הפסד עשית לעולמי. וכמוכן שאז הייתי פרוץ בבכי רב. מיד יענה הקב"ה ויאמר, עכשיו כבר מאוחר לבכות, היה לך לבכות קודם לכן ולא היית אומר, איך הייתי יכול לעשות את כל המלאכה, ולא עליך המלאכה לגמור אלא שאתה מתחיל ויקומו אחרים אחריך וימשיכו וכן הלאה.

מכאן שהחכם עיניו בראשו להתעורר במהירות האפשרית, ולא להחמיץ את ההזדמנות הראשונה שנקראת בדרוכו, שמא תחלוף זכות זו מיידו ולא יהיה בכוחו שוב להשיגה.

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה לכתובת: p@hpinto.org.il

פרשת וארתחנן ט"ז אב תשע"ב

ירושלים	תל אביב	באר שבע
18:59	19:14	19:15
הדלקת נרות		
20:12	20:15	20:13
מוצאי שבת		
20:53	20:59	20:59
רבינו תם		

הילולא דצדיקא

טז - רבי יהודה (רבי הדאן) פינטו זיע"א	יט - רבי יעקב כולי, מח"ס מעם לועז
יז - רבי אברהם פינטו, מרבני סלוניקי וצפת זיע"א	כ - רבי יוסף צוברי
יז - רבי דניאל פינטו זיע"א	כא - רבנו חיים הלוי סלובייצ'ק, מבריסק
יח - רבי אברהם קורקדי, מח"ס ויקח אברהם	כב - רבי מאיר מפרמישלאן

המנוחה

להבראה, אך לא רצה לשמוע כלל על זה, ולאחר הפצרות בלתי פוסקות נאות לנסוע. אך לאחר שהות של חצי יום ארז חפציו ונסע הביתה, ואמר שאינו מסוגל בשום אופן להיות בהבראה, כי זה היפך תכלית האדם שנועד לנצל כל רגעיו לבורא יתברך.

המסקנא: אסור שהנופש יהפך לדבר מובן מאליו, אלא אדרבא, ההבנה הפשוטה צריכה להיות, שאין מקום כלל לנופש בעוה"ז, וכשמוכרחים להנפש, צריך להגיע למצב שאני מכריח את עצמי להנפש, וכופה על עצמי את הנופש, במטרה להרבות בעתיד תורה ויראת ה'.

מתוך מכתב אישי נדיר ששורטט בחדרו של הגה"צ ר' יעקב גוטמן זצ"ל, משגיח דשיבת בית דוד בעת שהותו למנוחה בימי בין הזמנים אב תשמ"ו - לתלמיד ישיבה שביקש לדעת את התנאים להתנהגות בימי המנוחה

ד. לזכור את דברי הזוה"ק שיש רקיע למעלה שמצלם את כל מעשי האדם [וגם כל מה שנעשה בימי נופש], ולזהר ממעשים המביאים כלימה על האדם לנצח. שבעולם העליון יש ממש תמונות מכל מעשי האדם. וכך מבואר בסוף קהלת "כי את כל מעשה הא-להים יביא במשפט". כלומר שהמעשה עצמו יבא למשפט להעיד נגד האדם, לפי שכל המעשים מצולמים, וכן מבואר שם בתרגום יונתן בן עוזיאל.

ה. לזכור מאמר החכם "עד מתי אתם פוסחים על שתי הסעיפים" - עד מתי תדלגו על שני הסעיפים בשו"ע או"ח: סימן א' סעיף א', שכתוב בו שוית' ה' לנגדי תמיד, וסימן רל"א א' שכתוב בו שכל מעשיך יהיו לשם שמים. וזה נוגע במיוחד לימי נופש, דבאמת צריך לפחוד תמיד, שע"י ההנאה בעולם הזה, ח"ו, ינכו משכרו לעוה"ב. והעצה היחידה לזה, הוא: שאפילו כבר נהנים מעוה"ז, שיהיה לשם שמים, דאז לא שייך לנכות משכרו, דאדרבא, הרי נופש ומהנה קצת גופו לצורך עבודת הש"י. ואז לא רק שלא ינכו משכרו, אלא זה מעשה מצוה ויקבל עוה"ב על כך.

ו. לזכור דברי החובת הלבבות שכשם שאין אש ומים מתחברים בכלי אחד, כך לא יתכן שיהיה בלב אחד אהבת עוה"ב ועוה"ז. שכשיש אהבת עוה"ז בלב, ממילא נדחה מהלב אהבת עוה"ב. ולכן להזהר מאד, שלא לקבל שום רגש של קירבה וקשר או ח"ו אהבה לעניני עוה"ז בשעת נופש.

ז. הצלחת הנופש תלויה, עד כמה מצליחים להגיע למנוחת נפש כי בלי מנוחת נפש, אי אפשר להבריא גם את הגוף. ובכלל, מנוחת נפש היא אחת המעלות הגדולות, והוא סוד השבת קדש, שכל כחות הגוף שוקטים מכל התאוות וכו' והנשמה מתענגת על בוראה. שבאמת אי אפשר ללמוד אף סדר ולהתפלל תפילה כראוי, רק עם מנוחת נפש, ושעה א' של ישוב הדעת שוה כל הון דעלמא ולזכור היטב שכל הסבל שסובלים מתלמידים בישיבה ואם לפעמים יש מחזור קשה בישיבה, הכל מאת ה', והכל לטובה. ולשמוח בהנהגת הבורא יתברך בכל הענינים שלי הגשמיים והרוחניים ואז יהיה מנוחת נפש ובעקבותם מנוחת הגוף.

ח. לחיות עם סדר יום קבוע, כלומר זמנים קבועים, ללמוד, לתפילה, לאכילה, לשינה, לטייל. וזה תנאי בל יעבור, ובלי זה אין שום הצלחה.

א. יסוד היסודות לזכור את הבורא יתברך, ולזכור שהכל בידי שמים. ואם רוצים שהנופש יצליח, ויבואו כחות רעניים ומחודשים, אזי, עינינו צריכות להיות נשואות למרומים. וזה מהעקרם הגדולים בעבודת הש"י, שכתוב "רוצה ה' את יראיו את המיחלים לחסדו". וכתב רבינו יונה במשלי, שדרך רוב בני אדם לקוות לה' רק בדברים גדולים, כגון שהולכים דרך ימים ומדבריות, ובדברים קטנים סומכים על כחם ועוצם ידם. וכתב שם, שזה קיצור בעבודת הש"י והוא בגדר חטא.

ב. לא לשכוח להודות להש"י ולהכיר לו טובה, על שנתן לך האפשרות להינפש, שהרי לא לכל אחד יש את היכולת לזה, והכרת הטוב להש"י גם היא מעקרי העבודה. כמבואר בחובת הלבבות באריכות. וכתב שם שמי שאינו מכיר טובה, יצא מכלל מדרגת המדברים ונכנס בכלל מדרגת בעל חי, והכרת הטוב מחייבת עבודה נוספת להש"י.

ג. לזכור היטב את הסכנה שבנופש, כביאור החינוך שהתורה צוותה כל כך הרבה מצוות מעשיות לזכר יציאת מצרים, "שהלבבות נמשכים אחר המעשים" ומעשים טובים הופכים הלב לטובה, ומעשים אשר לא טובים מושכים גם את הלב לתשוקות לא טובות.

והנה ימי האלול קרבים וגם על ימים אלו צריך לדעת שישנה סכנה של ירידה, עפ"י הגמ' בסוכה "כל הגדול מחבירו יצרו גדול הימנו" והוסיף מרן הגרש"ז מקלם זצוק"ל, שכל יום שגדול מחבירו יצרו גדול הימנו, להפיל אדם לשאול תחתית. ולכן רואים שימי שיש וישבת שהם ימים נעלים הבטלה רבה בהם, שהרי על יום שישו איתא בספה"ק, בביאור הגמ' "מת בערב שבת סימן יפה לו" שבערב שבת צריכים להתנתק מכל עניני עוה"ז, כמת. ושבת הרי היא קדש קדשים, והכשלונו והבטלה רבים דווקא בימים אלו. וכמו כן ימי האלול שהם ימי רצון, צריך לדעת שאם זכה נעשית סם חיים ואם ח"ו לא זכה נעשית סם המוות. ולכן צריך חזק גדול שהימים הקדושים הבאים עלינו לטובה יהיו ימי התעלות, ולא ניתן ליצר בשום אופן לאבדם מעמנו.

וכיון שהמעשה עכשיו הוא מעשה נופש, עלול הלב ח"ו להמשך אחר תשוקת הנופש, והאמת הוא "אדם לעמל יולד". והמסילת ישרים האריך בזה בפרק ט וכתב "צריך שידע האדם כי לא למנוחה הוא בעולם הזה אלא לעמל וטורח". וידוע לי על מרן המשגיח דפוניבז' זצוק"ל שפעם היה זקוק מאד למנוחה, והתחננו לפניו שיסע קצת

A valuable addition to our Torah series:

Kerem David
on Pirkei Avot in English

It is with great joy that we proudly present this new addition:

Kerem David
on Pirkei Avot

תולה ארץ על בלימה

נצור לשונך

להטעים את הלשון הרע

אף דבר שנאמר בפני שלשה בני אדם, אסור למספר להוסיף אפילו מילה אחת, וכן לא להטעים את דבריו לומר שאכן מתאים לאותו אדם לעשות כן, וכדומה. ואף בדבר שמפורסם בפי כל, אם כוונתו לגנותו ולבוזתו בסיפור זה, אסור.

מאוצרו של מורנו ורבנו הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מן האוצר

עוצמתה של מצוה קלה

שאמרו (שבת קה, ב) "המקרה בגדיו בחמתו, והמשבר כליו בחמתו, והמפרז מעותיו בחמתו, היא בעיניך כעובד עבודה זרה. שכך אומנתו של יצר הרע, היום אומר לו עשה כך, ולמחר אומר לו עשה כך, עד שאומר לו עבוד עבודה זרה", והולך ועובד.

וכדי שיוכל האדם לינצל מתחבולותיו של היצר, אמר הקב"ה לישראל, הרני מצוה אתכם מצוה קלה אחת, שתהיו ניצולים על ידה מיצר הרע שהוא מצוי בלב, ואיזו מצוה היא זו, זו מצות תפילין שאתם מניחים אחת על היד כנגד הלב להכניע בה יצר הרע הנמצא שם, ואחת על הראש כדי שלא יכנס ללב ויעלה לראש, שכן אין היצר יכול ליכנס לראש תחלה ולפתות את האדם לעבירות חמורות, אלא נכנס תחלה ללב ומפתה אותו בדברים הנראים בעיניו כדברים קלים, ומסתיר את כוונתו האמיתית מהאדם, ואומר לו שיהא מזולזל במצוות בלבד, היום אומר לו זלזל במצוה זו, מחר אומר לו זלזל במצוה זו, עד שאומר לו, לך ועשה כל העבירות שבתורה.

ואמרת, שלפיכך נכתבה פרשה ראשונה של קריאת שמע בפרשת ואתחנן, שכן "ואתחנן" בגימטריא כמנין "ראש יד", לומר לך, שאין אדם ניצל מיצר הרע אלא על ידי שהוא מתפלל לה' שיצילו מידיו. כשם שאמרו (ברכות לב, ב) "גדולה תפלה יותר ממעשים טובים, שאין לך גדול במעשים טובים יותר ממשע רבינו, ואף על פי כן לא נענה אלא בתפלה". ואמרו עוד (נדה ע, ב) שאלו אנשי אלכסנדריא את רבי יהושע בן חנניא, מה יעשה אדם ויחכם? אמר להם, ירבה ביישיבה, וימטע בסחורה. אמרו, הרבה עשו כן ולא הועיל להם, אלא יבקשו רחמים ממי שהחכמה שלו.

"וקשרתם לאות על ירך והיו לטטפת בין עיניך". (דברים ו. ח)

כתב הטור בכוונת הנחת תפילין (או"ח כה) זה לשונו: "כיון בהנחתן, שצונו המקום להניח ארבע פרשיות אלו, שיש בהן יחוד שמו ויציאת מצרים, על הזרוע כנגד הלב, ועל הראש כנגד המוח, כדי שזכור יציאת מצרים על ידי נסים והמושלה בעליונים ובתחתונים לעשות בהם כרצונו".

ועוד אמרו רבותינו ז"ל בגמרא (ברכות סא, א) יצר הרע דומה לזבוב, ויושב בין שני מפתחי הלב. ואמרו עוד (סוכה נב, א) "ואת הצפוני ארחיק מעליכם (יואל ב, כ) - זה יצר הרע שצפון ועומד בלבו של אדם". ומה טעם יצר הרע קרוי "צפון"? מפני שהוא נכנס ללבו של אדם קמעא קמעא, שהרי אינו יכול לבא אל האדם ולומר לו, הנח עבודת המקום ולך עבוד עבודה זרה, שכן האדם לא ישמע לו.

כמו כן אינו יכול לבא אל האדם ולפתותו לעבירה חמורה, שהרי בודאי לא ישמע לו. אלא מתחיל בקלי קלות, עד שלבסוף אומר לו, לך עבוד עבודה זרה, כענין

"ושננתם לבניך ודברת בם" (ו. ז)

דיוק נפלא ומחייב מובא בספר "טעם ודעת", בשם רבינו יוסף חיים זוננפלד זצ"ל:

הנה אמרו חז"ל דכל הקורא קריאת שמע בלא תפילין - כאילו מעיד עדות שקר בעצמו, שהרי בפרשת שמע נאמר בה "וקשרתם לאות על ירך והיו לטטפת בין עיניך".

ונמצא לפי זה שהקורא קריאת שמע, ואינו מחנך בניו כיאות לתורה ומצוות, הרי הוא מעיד עדות שקר בעצמו, שהרי באותה פרשה עצמה מוזכר החיוב של "ושננתם לבניך".

"וכתבתם על מזוזות ביתך ובשעריך" (ו. ט)

כתב רבינו הרמב"ם בהלכות תפילין מזוזה וספר תורה (ו. ג):

"חייב אדם להזהר במזוזה, מפני שהיא חובת הכל תמיד. וכל זמן שיכנס ויצא יפגע ביחוד השם שמו של הקדוש ב"ה ויזכור אהבתו, ויעור משנתו ושגיותיו בהבלי הזמן. וידע שאין דבר העומד לעולם ולעולמי עולמים, אלא ידיעת צור העולם. ומיד הוא חוזר לדעתו והולך בדרכי מישרים".

"אמרו חכמים הראשונים; כל מי שיש לו תפילין בראשו ובזרועו ויציית בבגדו ומזוזה בפתחו, מוחזק הוא שלא יחטא, שהרי יש לו מזכירין רבים והן הם המלאכים שמצילין אותו מלחטוא. שנאמר; חונה מלאך ה' סביב ליראיו ויחלצם

"שמר הברית והחסד לאהביו ולשמרי מצותיו" (ו. ט)

בתלמוד ירושלמי, סוף מסכת קידושין, נאמר כי מה שנאמר במשנה "כל העושה מצוה אחת מטיבין לו וזוכה ונוחל את הארץ" - זה מי שיחד מצוה אחת ולא

מן המעין

עבר עליה מעולם.

אם כך, מבאר הגאון בעל ה"משך חכמה", זהו הרמז שיש בכתיב ובקרי של הפסוק: בעוד שבקרי אנו קוראים "ולשמרי מצותיו", הרי שבכתיב כתוב בלשון יחיד "ולשמרי מצותו", שאף אם אדם שמר מצוה אחת ולא עבר עליה מימיו, יזכה לשמירת הברית והחסד מנותן התורה.

חיים בפרשה

ממשנתו של הקדוש רבינו חיים בן עטר זיע"א

"ומשלם לשנאיו אל פניו להאבידו" (ו. ז)

קשה למה אמר שונאיו לשון רבים, וגמר אומר פניו להאבידו, לשון יחיד. ואולי כי טעם אומרו לשון רבים, כי לא ישלם לרשע אל פניו אלא כשיראה כי לא הוא בלבד שונא, אלא גם הבאים ממנו כיוצא בו שבזה אין לו תקוה. והוא אומרו "ומשלם לשונאיו" לשון רבים, אבל אם לא יהיה שונא אלא הוא וזרעו הבא ממנו, לא יהיה שונא ברא מזכה אבא (סנהדרין קד), ולא ישלם לו להאבידו.

ואמרו אל פניו - על דרך אומרם ז"ל (ירושלמי ע"ז פ"ג ה"א) שהצדיקים מטעימם ה' סמוך למיתתם מעין עולמם, ונפשם שבעה וישנים מתוך שמחה. והרשעים מראה להם הרעה המזומנת להם קודם צאתם מהעולם, והוא אומרו לא יאחר לשונאו אל פניו, פירוש בעולם הזה קודם שיטמנו פניו בעפר יראהו תשלומיו, ולא יאחר עד בואו שמה.

ארזי הלבנון

לדמותם של חכמי ישראל

הצדיק הקדוש והמלובן רבי יהודה פינטו זיע"א, המכונה רבי הדאן

השבוע חל יום ההילולא של הצדיק הקדוש רבי יהודה (רבי הדאן) פינטו זיע"א, שנסתלק לבית עולמו ביום ט"ז מנחם אב שנת תרמ"א. ועל קברו נכתב: "המזכה את הרבים, אבי יתומים ואבי אלמנות". וכי יש תואר יותר טוב מאשר להיות דומה לבוראו; "מה אני רחום אף אתה רחום, מה אני חנון אף אתה חנון?"

מידה נוספת שהיתה חקוקה בקרבו ונחחקה על מצבתו: "הענו". וכי יש לך מידה יותר גדולה מלהיות צדיק בן צדיק ונכד של צדיקים, ואפילו הכי להיות ענו ובטל בפני כל אדם?

הצדיק הקדוש רבי יהודה פינטו זיע"א, בנו של הצדיק הא-להי רבי חיים פינטו (הגדול) זיע"א, היה מיוחד במינו. שכן הוא היה ידוע כבעל צדקה גדול, כמו שהעידו עליו גדולי דורו, שהיה ידוע כמזכה את הרבים והיה זריז בקיום המצוות. ואם כן בוודאי שהוא השיג את מה שהשיג ע"י עבודת השי"ת שהיתה אצלו להפליא. שהרי היה ידוע כזריז בקיום המצוות. ונתקיים בו מאמרו התנא "הוי עז כנמר, קל כנשר, רץ כצבי וגבור כארי לעשות רצון אביך שבשמים". יהי זכרו ברוך, זיע"א אמן ואמן.

לאחר הסתלקותו של כ"ק רבי חיים הגדול זיע"א, החל בנו רבי הדאן זצ"ל למלא את תפקידו. רבות מתכונותיו של אביו זצ"ל היו טבועות בו. נודע כפועל ישועות ומלומד בניסים, ורבים באו אליו כדי לקבל את ברכתו.

אחת מהמצוות שהיו מאד חביבות עליו, היתה מצות הצדקה. כאביו כן הוא, הקפיד מאד שלא לעלות על יצועו כשהפרוטה מצויה בכיסו: הוא מיהר לתת אותה לעניי.

לבני העניים שהגיעו לגיל המצוות, היה רבי הדאן זיע"א רוכש טליתות, תפילין, בגדים ומצרכי מזון, כדי שאלו יוכלו לחגוג את שמחת הבר מצוה

הצדיק הקדוש המקובל והמלובן רבי יהודה פינטו זיע"א

בשמחה שלימה, ללא מחסור ודאגות מיותרות. בחלוף מספר שנים, לאחר שהנערים גדלו והגיעה שעתם לעמוד תחת החופה ולהקים בית בישראל, היה זה רבי הדאן זיע"א שדאג לקיים את המצוה החשובה של "הכנסת כלה". בענין זה עוד מסופר כי רבי חיים זיע"א, היה מתגלה לבנו רבי יהודה הדאן בחלום הלילה, והיה מראה לו אנשים שונים שנדרו כסף לצדקה, או אנשים שנגזרו עליהם גזירות קשות רח"ל, ורבי יהודה הדאן היה בצדקותו מציל אותם, ומסייע להם בכל עניניהם.

רבי הדאן זיע"א, התפרסם במיוחד גם בזכות גדלותו בתורה ובחכמת הקבלה, כאשר היה שוקד ומתמיד על ספרי הקודש בימים ובלילות. מלבד היותו צדיק וחסיד גדול ובעל ישועות ומופתים. רבים רבים באו אליו כדי לקבל את ברכתו.

חכמתו ופיקחותו בכל שטחי החיים, הביאו אליו את בכירי הנהגת העיר והמדינה, נציגים זרים דיפלומטים ושגרירי מדינות נשרכו ונעמדו בתור אחר דלת חדרו, כדי לקבל עצה ותושייה בענינים שונים העומדים על הפרק.

התכתבויות רבות שהופנו אליו מומדינות זרות, עברו דרך הקונסוליות הרבות שהיו במוגאדור, וברוח לבו וחכמתו השכיל רבי הדאן זיע"א ליעיץ עצה טובה ומועילה לכל פונה ונצרך, הן ברוחניות והן בגשמיות, לצד תפילה על כל נפש מבני ישראל בדבר ישועה ורחמים.

הגאון הצדיק המקובל רבי הדאן זיע"א, נסתלק למתיבתא דרקייעא ביום ששה עשר לחודש אב תרמ"א. קברו נכרה בבית העלמין החדש במוגאדור ועל מצבתו הקדושה נחרט:

"מצבת קבורת החכם השלם והכולל, מזכה הרבים זריז במצוות, זרע קודש, כמוהר"ר ר' יהודה פינטו זיע"א. נח נפשיה י"ו לחודש אב רחמן שנת תרמ"א".

חשוב לציין כי מרוב ענוותנותו בחייו, וגם לאחר מותו לא כתבו עליו שום תארים על מצבתו. ודי במה שכתבו עליו "מזכה הרבים זריז במצוות", כי מתוארים אלו ניתן לשער את אהבתו העצומה לתורה ולמצוות. וזה הוא העיקר, כי לא המדרש עיקר אלא המעשה.

אשריו ואשרי חלקו שבים פטירת אביו הצדיק הקדוש רבי חיים פינטו הגדול זיע"א ביום כ"ו אלול בערב, והוא יושן על הארץ, מיד נגלה לו אור גדול. וכאשר פתח את עיניו הקדושות, ראה את כ"ק אביו הצדיק שנפטר לישיבה של מעלה עומד ומסתכל עליו. אשריו ואשרי חלקו.

"להגדיל תורה ולהאדירה"

לנשים בלבד

קוראים יקרים, הידעתם מי הוא זה שהקדוש ברוך הוא בכבודו ובעצמו מתאר אותו בשם "דיידו"?

ובכן, כך מובא בגמרא מסכת יומא (דף ע"ז ע"א), בהסבר הפסוק: "כן יתן לידידו שנא" (תהילים קכז, ב); אלו נשותיהם של תלמידי חכמים שמנדדות שינה בעולם הזה, והן זוכות לעולם הבא!

מה כתוב כאן? שואל המגיד רבי יעקב גלינסקי שליט"א:

הבעל יושב ולומד תורה, גדל ומתעלה, והאשה מגדלת את הילדים מנהלת את הבית ועובדת. "ותקם בעוד לילה, ותתן טרף לביתה וחק לנערותיה". היא מספיקה למיין כביסה ולהכניס למכונה, להכין ארוחת בוקר ולהקיץ נרדמים ולהלביש ולהאכיל ולשגר לתלמוד תורה. ועוד היא ממהרת לעבודה, הדרך לא קלה, והעבודה מתישה, והיא חוזרת עיפה, ומקבלת את הילדים, ומאכילה, מסדרת את הבית ועורכת קניות, ואיני יודע באיזו שעה היא הולכת לנוח. וגם בעלה חוזר מהשיעור בלילה של דף היומי, גם הוא עיף והולך לישון. איך שהיא נרדמת, התינוק פוצח ביללה. יש לקום, לאתר את המוצץ, ולנדנד את העריסה. אבל היא עיפה, ממוטטת, גמורה. שבעלה יקום, ישא בעול. מותר לו להרגיש שהוא אבא, לא?

אבל אז היא נזכרת במה שסיפר לה על החברותא החדש שזכה בו. איזו זכות, איזו רמה. עליו להיות דרוך ומרוכז כליל כדי לצלול אתו בנבכי הסוגיא! והיא מחליטה: לא. לא אפריע לו בהתעלותו. היא תנדה שנה מעיניה, חרף עיפותה. תקום לתינוק ותאפשר לו לישון, שיהיה רענן ומרוכז בלמודו - ובמרום מכרזים: ידידת ה' היא- זכתה לעולם הבא!

בסיום הש"ס הקרוב שיערך ללומדי הש"ס במוסדות פנימי דוד בירושלים ובמוסדות אורות חיים ומשה באשדוד, ביום שני ב' באלול תשע"ב. כשיפצחו כולם ב"הדרן עלך", נזכור כי בשעה זו מחלקים אי שם במרום תעודות "ידידי הבורא". אלו תעודות ההוקרה לאותן הנשים ששותפות בלימוד התורה של בעליהן, תעודות כבוד שימשו להן ככרטיסי כניסה לעולם הבא.

הגאון הצדיק המלובן רבי משה אהרן פינטו זיע"א

יריעה מיוחדת לרגל יומא דהילולא של הגאון הצדיק המלובן רבי משה אהרן פינטו זיע"א

לקראת יום ההילולא של מרן רבי משה אהרן פינטו זיע"א, אביו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א, שחל ביום ה' לחודש אלול, נאיר כאן כמה פנינים ומרגליות טובות מאוצר מידותיו והנהגותיו של הצדיק זיע"א * מעשיהם של צדיקים

בנו חביבו של הצדיק הקדוש רבי חיים פינטו הקטן זיע"א, הלא הוא הגאון הצדיק המלובן רבי משה אהרן פינטו זיע"א, אשר כבר משחר טל ילדותו נהג במנהגי קדושה ופרישות, כפי שזכה לראות בבית אביו הקדוש.

מידת הענוה והצניעות, היו כנזר לעטרת המידות שבהם זכה להתפאר, לבד ממעלת היחוס המפואר שהאיר כמרגלית בוהקת בכתר משפחת פינטו רמת המעלה והיחס. כבן אחר בן, דור אחר דור לאנשי אמונה, חסידים קדושים וטהורים, המלומדים בנפלאות וניסים, אשר האירו את דורם באור התורה והקדושה.

רבי משה אהרן פינטו זיע"א, גילם באישיותו הכבירה דמות של יהודי קדוש וטהור, עובד את השי"ת ומתחסד עם קונו. אהוב ל'מעלה ונחמד ל'מטה (שזהו הראשי תיבות של החודש בו נסתלק לישיבה של מעלה).

רבי משה אהרן זיע"א, התפרסם במיוחד בזכות עבודת ה' התמימה שלו, ובעובדה המפליאה שרבי משה אהרן פינטו זיע"א, קיבל על עצמו הסתגרות בחדר אחד למשך ארבעים שנה, במצוות אביו הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א. במהלך עשרות השנים הללו, הוא עסק בתורה בהתמדה בלתי נתפסת בשכל האנושי, שם בין ארבע כתלי החדר הקטן התעלה במעלות הקדושה והטהרה ללא קשר עם העולם החיצון, ללא כניעה לצרכי הגוף והחומר הגשמי, כל מאוויו ורצונותיו היו אך ורק קודש לעבודת ה' יתברך.

על פי שני עדים

רבים מהקוראים בודאי ירימו גבה ויהרהרו בינם לבין עצמם: היתכן? האם ניתן להעלות על הדעת שילוד אשה, ימשול בצורה כל כך ברורה ומוחלטת בצרכיו הגשמיים, עד כדי כך שהוא יסתגר למשך תקופה של ארבעים שנה!?

ר' אליהו סיטבון הי"ו, סיפר פעם למו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א (בנו של רבי משה אהרן פינטו זיע"א) שיהודי מסויים, תלמיד חכם מופלג, סיפר לו ששמע את שמעו של הצדיק רבי משה אהרן פינטו זיע"א, על הנהגותיו המיוחדות ונפלאותיו הרבים.

ר' אליהו, העיר את אזנו של המספר ושאל אותו:

"האם אתה יודע שהצדיק הנשגב הזה, הסתגר בביתו במשך

ארבעים שנה, והוא לא יצא כלל מהבית!"

אותו תלמיד חכם התקשה לקבל את הדברים כפשוטם; והרי דבר כזה הוא בלתי אפשרי בעליל, לא לצאת מהבית לתקופה כה ארוכה, הרי זה לא נתפס בשכל האנושי!?

חלפה לה תקופה. ושוב הזדמן לר' אליהו סיטבון להפגש עם אותו תלמיד חכם, כשלפתע ניגש לעברם יהודי זקן, בא בימים, וביניהם התפתחה שיחה ערה. בתוך כדי השיחה הוא אומר להם, כמושיח לפי תומו:

"הכרתי במרוקו צדיק גדול מאד, שלא יצא מביתו ארבעים שנה. אני גם זוכר, שכאשר הוא יצא מביתו באסווירא לעבור לגור בקזבלנקה, הקיפו אותו עשרות בני אדם וכיסו אותו בשמיכות, כדי שלא יראה את הרחוב ואת אור השמש כלל".

אותו תלמיד חכם ששמע כעת את המעשה מפי עד ראיה, התפעל מאוד, הביט על ר' אליהו סיטבון ואמר לו בהתרגשות:

"על פי שני עדים יקום דבר" ..

פעמים כי טוב

רבי משה אהרן זיע"א היה בעל בטחון גדול בהשם יתברך. הפסוק "השלך על ה' יהבך והוא יכלכלך" היה נר לרגליו בכל עת מצוא, ותמיד היה מכלכל את צעדיו על פי פסוק זה, עד שלא שם את מעייניו כלל להבלי עולם הזה.

בשנות ההסגר שלו, חיבר את ספרו החשוב "שנות חיים", סיפורים ששמע מפי אבותיו הקדושים על כ"ק האדמו"ר רבי חיים פינטו הגדול זיע"א, ורצה להדפיסו בעברית, ואף להוסיף בו חידושים, כפי שכתב בהקדמה לספר, אשר גילו לו מן השמים בזכות אבותיו הקדושים. ברם, ההוצאות הכספיות היו גדולות מאד, ולא היו לו את הכספים הדרושים להדפסת הספר.

באחד הימים הגיע אליו משמו בקודש, בשם ניסים אוהיון, אשר היה מתפרנס ממכירת כרטיסי הגרלה. הרב נטל ממנו חבילת כרטיסים, קירב את החבילה אל נר התמיד אשר דלק אצלו בביתו לעילוי נשמת אביו רבי חיים זיע"א, ואמר: "אם הדברים הכתובים בספר מקובלים בשמים, הנחה אותי לקחת כרטיס זוכה, ובזיכה זו אדפיס את הספר".

לאחר מכן, הוציא הרב מתוך החבילה כרטיס אחד. וראה זה פלא, הכרטיס שהוציא הוא הכרטיס שזכה בהגרלה, בדיוק בסכום שהיה נחוץ לו להדפסת הספר. היה זה בשנת תשי"ח, אז שלח הרב את אשתו הרבנית לעיר קזבלנקה, והיא טיפלה בכל הנושא, והדפיסה את הספר "שנות חיים".

שלוש שנים לאחר מכן, היה זקוק להדפיס את ספרו השני. הוא עשה שוב כדבר הזה, וגם אז זכה בכרטיס כדי להדפיס את ספרו השני.

בשמחת התורה

שני שני ושמדו

אורות חיים ומשה אשדוד	בנשיאות מו"ר הגאון הגדול רבי דוד חנניה פינטו שליט"א	פניני דוד ירושלים
-----------------------------	--	-------------------------

מתוך שבח והודאה להשי"ת
שרווחיינו וקיימנו והגיענו ליום הגדול

מעמד סיום השי"ס העולמי

שנלמד בעמל רב במוסדותינו הקדושים במסגרת לימוד

דף היומי

הננו מתכבדים להזמין את הציבור הרחב
לשוש איתנו משוש בשמחתה של תורה

במעמד מרנן ורבנן גדולי ישראל שליט"א
ובהשתתפות רבני המוסדות ובראשם

מו"ר הגה"צ רבי **דוד חנניה פינטו שליט"א**

המעמד יתקיים אי"ה ביום שני ב' אלול תשע"ב בשעה 20:00
באולמי "בית הארחה" בית וגן רח' הפסגה 8 בית וגן ירושלים

ינעמו את הערב 'תזמורת המנגנים'
בניצוחו של הזמר המפורסם ר' שלמה כהן הי"ו

גדול יהיה המעמד לכבודה של תורה